

Ο ΚΑΜΑΡΟΤΟΣ

ΜΟΛΙΣ πρό ὀλίγων ἐτῶν ἔλαβε χώραν τὸ μικρὸν αὐτὸ ἔρωτικόν μου ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον, διὰ τοῦ νόμου τοῦ συνειρμοῦ, μοῦ ἐπαναφέρει πάντοτε καὶ ζωηρότατα εἰς τὴν μνήμην ἓνα καμαρότον ἀτμοπλοίου. Συμπαθέστατον κατὰ τὰ ἄλλα, περιττὸν ὁμως εἰς τὰς παρομοίας φύσεως τοῦ βίου μου περιπτώσεις.

Ἐπεβιδάσθην ἐν Πάτραις τοῦ ἀτμοπλοίου « Ἐρμούπολις », διὰ νὰ ὑπάγω εἰς Κεφαλληνίαν, περὶ τὴν 6ην πρωϊνὴν μιᾶς ἡμέρας τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, καὶ μὲ καιρὸν ἐξαιρετικόν. Ἄμα παρέδωσα τὰς ἀποσκευάς μου εἰς τὸν καμαρότον, καὶ διὰ τοῦ ἀναποφεύκτου πουργιμουᾶο ἐξέλεξα τὴν καμπίνα μου, ἔσπευσα νὰ ἀνέλθω εἰς τὸ κατὰστρομα ὅπως ἴδω τοὺς συνταξειδιώτας μου. Ἐκινήθην δηλαδὴ καὶ ἐγὼ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιθυμίας, ἥτις γεννᾶται εἰς ἕκαστον ταξειδεύοντα, ἀμέσως ἄμα πατήσῃ τὸ κινούμενον ἔδαφος τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἰδίως ὅταν ἡ θάλασσα εἶνε καλοκαῖγας — αἰσθημα, εὐτυχῶς δι' ἐμέ, ἀδιάφορον.

Ἐστρεψα τριγύρω τὸ βλέμμα καὶ εἶδα ὅτι ἦσαν ἐλάχιστοι. Ὅλοι ἄνδρες, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ἓνας παπᾶς. Ἐκαμα τὴν σκέψιν ἀμέσως, κατὰ τὴν γνωστὴν προκατάληψιν, ὅτι καὶ δυσάρεστον θὰ μᾶς συμβῇ· ἀλλ' ὥς ἐκ τοῦ βαθμοῦ του καὶ τῆς ἐλεεινῆς του περιβολῆς, τὸ δυσάρεστον θὰ ἦτο μικρόν. Ἐνας Δεσπότης θὰ ἔφερε βεβαίως μεγαλειτέραν συμφοράν. Πατριάρχης δέ... τὸν ἀφήνω εἰς τοὺς πολὺ τυχεροῦς.

Ἐκάθισα εἰς ἓνα σκαμνάκι καὶ ἐπερίμενα τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀτμοπλοίου, ἓνα καφέ, τὸν ὁποῖον παρήγγειλα, καὶ ὅτι ἦτο γραμμένο νὰ μοῦ συμβῇ.

Δὲν ἄργησεν ἡ ἀλυσίδα τῆς ἀγκύρας νὰ ρουφηχθῇ ὁλόκληρος· οὔτε ἡ σφυρίκτρα διὰ τὴν τρίτην φορὰν νὰ ἀποδοκιμάσῃ τὰς λαμπράς ἐργασίας τῆς Ἑταιρίας, κατὰ τὸν πλοῦν ἐκεῖνον. Δὲν ἤργησεν

ἐπίσης ὁ ἔλιξ — ὁ ἰδικός μας ἦτο γένους ἀρσενικοῦ — νὰ κυπήσῃ τὴν θάλασσαν ἐκλαθὼν αὐτὴν διὰ κρόκους αὐγῶν. Καὶ ἡ σκάλα τοῦ πλοίου νὰ δεθῇ ἀσφαλῶς. Ἔσπευσαν δὲ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάται νὰ ποιήσωσι τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Καὶ μόνον δὲν ἔσπευδε ὁ καφές μου, ὁ τὴν στιγμὴν ἐκείνην περισσότερον ἢ ἀναγκαῖος, ἀφοῦ ἦτο καὶ ὁ πρῶτος.

Ἄλλ' ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἡ κυριωτέρα ἀποσκευὴ ἐκάστου ἐπιβάτου. Διότι, ἄνευ αὐτῆς, καὶ τὰ μίλια διπλασιάζονται, καὶ τὸ μέρος πρὸς ὃ κατευθύνεται κανεὶς οὐδέποτε ἀναφαίνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα, καὶ οἱ καφέδες δὲν ἔρχονται. Περὶ αὐτῶν καὶ περὶ αὐτῆς πολλὰ ἐφιλοσόφουν, ὅτε ἐνώπιόν μου, πλησίον μου, μπροστὰ στὰ μάτια μου, πρὶν προφθάσω νὰ ἀντιληφθῶ κἂν πόθεν ἤρχετο, παρουσιάζεται μία κόρη ἐξόχου καλλονῆς. Εἶχεν ἀναπηδήσει ἢ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπὸ τὴν καμπύνα της. Δὲν ἐκατάλαβα, ὁμολογῶ. Ἄλλ' ὠρισμένως ἦτο μία ὑπαρξὶς ἀνθρωπίνῃ — γυναικειά — ἀπὸ ὅσῃ καὶ σάρκα. Τελεία εἰς κατασκευὴν, μὲ πρόσωπον κλασικῆς τέχνης καὶ μέ σῶμα ὑψηλόν, συμμετρικόν, ἀρμονικόν, τὸ ὅποτον ἔφερε μὴν μόνον ντισονάντζα: τὸ στήθος. Ἀφρημένη ἡ Φύσις, φαίνεται, τὸ ἐπλασε πολὺ μεγαλειότερον ἅψ' ὅ,τι ἤρμοζεν εἰς τὴν ἡλικίαν της. Ἦτο, οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον: Ἀρσακειάς. Τὸ ἀπλοῦν καὶ γνωστὸν τοῦλάχιστον ἐνδυμὰ της τὸ ἐδείκνυνεν. Ἀρσακειάς εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅχι εἰς τὸ σῶμα. Ἀρσακειάς εἰς τὰ γράμματα. Ἀρσακειάς εἰς τὸ ἦθος. Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, Ἀρσακειάς εἰς τὸν ἔρωτα. Τῆς τελευταίας ιδιότητος ἡ σκέψις μὲ ἀπησχόλησεν ἀμέσως. Ἰδοὺ ὁ μορφασμὸς τῶν ἀναγνωστῶν μου ὁ εἰρωνικός! Ὁ περιφρονητικός! Τὸ οὐφ αὐτό, τὸ γεμᾶτο ἀηδδδία ἀπὸ τὰ στοματάκια τῶν ἀναγνωστριῶν!

Κάποιος εἶπε, καὶ ἂν δὲν τὸ εἶπε, τὸ λέγω ἐγώ: «Ὁ ἔρως εἶνε μέλισσα, ἡ ὁποία κάθεται εἰς ὅλα τὰ ἄνθη. Ἐκεῖ ποῦ θὰ εὔρῃ τὴν ἐκλεκτοτέραν τροφήν της, μένει μέχρις ὅτου εὔρῃ καὶ τὸν θάνατον». Φαντασθῆτε τώρα, ἓνα ταξειδὶ ὁλόκληρον, μὲ καιρὸν ἐξαιρετικόν, μὲ συνταξειδιώτας ὅλους ἄνδρας, μὲ ἓνα παπᾶ, τί ἄνθος ἦτο ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον παρουσιάζετο ἐμπρὸς μου! Ποιὰ μέλισσα ἡδύνατο νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν! Ἡ ἐμφάνισίς του καὶ μόνῃ, ἔθεσεν ἔλαιον εἰς τὴν αἰσθηματικὴν μου μηχανικὴν — τὴν ὁποίαν θὰ ἐζήλευεν ἐκείνη τοῦ ἀτμοπλοίου — καὶ τὸ ταξειδὶ τῶν ὀνείρων ἤρχισεν ὁλοταχῶς. Μὲ τοιαύτην ταχύτητα, ὥστε νὰ διατρέξῃ ἡ καρδιά κάθε κίνδυνον συγκρούσεως καὶ καταποντισμοῦ.

Κατακρίνουν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐρωτεύονται πολλάκις καὶ ἀμέσως. Ἐχουν ἄδικον. Ἐρωτεύονται πολλάκις, διὰ νὰ εὔρουν ὅ,τι ζητοῦν. Ἀμέσως, διότι πιθανῶς νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρίαν. Τὴν ὁποίαν ἀφεύκτως θὰ ἔχανα καὶ ἐγώ, ἐὰν ἡκολούθουν τὸ ἀντίθετον σύστημα.

Ἡ ἀρσακειάς, ἀφοῦ ἐκύτταξε τριγύρῃ της, δὲν διεγράφη δὲ τίποτε ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις ποῦ παρέλαβε, διηυθύνθη πρὸς ἓνα συμπαθητικὸν γέροντα, πλησίον τοῦ ὁποίου καὶ

ἐκάθησε. Ὁ γέρον, ἀμέσως ἠγνόησα, ὅτι ἦτο πατήρ της. Ἐὰν δὲν ἦτο πατήρ της, ἦτο βεβαίως πατήρ τοῦ πατρός της. Ἴσως καὶ θεὸς της, ἴσως κάποιος συγγενὴς οἰοσθήποτε. Πιθανῶς καὶ φίλος. Ἀφεύκτως ὁμως ἦτο... τὸ μεγαλείτερον ἐμπόδιον εἰς τὰ σχέδιά μου. Τὰ ὅποια, ὥς ἐν παρόδῳ, κατεστρώθησαν αὐτοστιγμεί. Ποῖα ὅπλα θὰ προτάξω, ποῖον θὰ εἶνε τὸ κύριον σῶμα, ἡ ὀπισθοφυλακή. Πότε θὰ ἐγένετο ἡ ἐπίθεσις, ἡ κατάληψις. Καὶ πότε ἡ ἀρπαγὴ τῆς... χυλόπηττας, τὴν ὁποίαν, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, ἐπίσης περιέλαβον εἰς τὸ σχέδιον.

Ἐὰν ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἡ κυριωτέρα ἀποσκευὴ τοῦ ἐπιδάτου, «ἡ φρόνησις εἶνε τὸ κυριώτερον ὄπλον τοῦ κατακτητοῦ». Αὐτό, μοῦ τὸ ἔλεγε κάποιος φίλος μου. Μὲ μίαν παρατήρησιν. Ἡ ὑπομονὴ μὲ ἔκαμε νὰ λησμονήσω τὸν καφέ. Μήπως ἡ φρόνησις θὰ μοῦ ἔφερε καὶ τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα διὰ τὴν Ἀρσακειάδα; Ὁχι. Τοῦναντίον. Ἡ φρόνησις τοῦ νοῦ ἔφερε παραφροσύνην τῶν ποδῶν. Διότι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἤρχισα βόλτες μικρές, κοντές — κοντόβολτες — ἀτελείωτες. Εὐρισκόμην κυριολεκτικῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Καὶ θὰ ἐξηκολούθουν μέχρι καὶ τοῦ πέρατος τοῦ ταξειδίου ἴσως, ἐὰν δὲν ἐξηντιλοῦντο οἱ πόδες μου, οἱ ὁποῖοι μετὰ πολλῆς εὐγυμνασύνῃς, καὶ ἀντὶ πεπρωμένου, μὲ ἔφερον ἐπὶ τέλους πλησίον της. Οἱ πόδες, λέγουν, ὅτι σώζουν ὅταν ἀντέχουν. Φαίνεται ὁμως ὅτι κάποτε σώζουν καὶ ὅταν δὲν ἀντέχουν.

Κρίνω ἐντελῶς περιττὸν νὰ μεταφέρω ἐδῶ αὐτολεξεῖ τὴν ἀρχὴν καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς συνδιαλέξεως, καὶ πῶς ἐκ ταύτης ἐγένετο μιὰ καλὴ γνωριμία. Ὅσοι ἐταξίδευσαν, εἰξεύρουν ὅτι ἐν εἰσιτήριον — καὶ πρὸ παντός Αἴης θέσεως — δίδει δικαιώματα εἰς μετάθασιν ἀπὸ ἐνὸς μέρους εἰς ἕτερον καὶ εἰς σύναψιν σχέσεων ἀδιακρίτως ἀδιακρίτων, θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἔλεγα, ἀφοῦ μερικοὶ φθάνουν καὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ σὰς ἐρωτήσουν διὰ ποῖον σκοπὸν ταξειδεύετε, πῶς πηγαίνουν τὰ οἰκογενειακά σας, καὶ πόσα χρήματα φέρετε ἐπάνω σας. Ἐγὼ, ἠρκέσθην μόνον νὰ μάθω, ὅτι ἦτο ἐκ Κερκύρας, ὅτι συνωδεύετο ἀπὸ τὸν πάππον της, καὶ ὅτι ἐπήγαινε εἰς τὴν οἰκογενειάν της νὰ διέλθῃ τὸ καλοκαίρι.

Ἡ συνομιλία μας, ἡ ὥς πεταλοῦδα ἱπταμένη ἀπὸ θέματος εἰς θέμα, ἐν ἀποτέλεσμα δι' ἐμὲ εὐνοϊκὸν ἔφερε: τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκεῖθεν τοῦ πάππου. Ὁ πάππος ἐθεώρησε περιττὸν ν' ἀκούῃ κουτάρια. Ἰδίως, ὅταν κατὰ τὰς διαφόρους πτήσεις μου, συνέλαβον τὸ θέμα τὸ περισσότερον τὴν ἐγγονὴν ἐνδιαφέρον. Ἦτο ἡ μουσική. Ἡ ὁποία, μὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πάππου, μὲ τὸν δροσερὸν πνέοντα τῶρα ἀέρα, καὶ μὲ τὸν μεγάλον ἐνδιαφέρον τὸ διαγραφόμενον εἰς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της, ἐχρησίμευσε καθ'αυτὸ ὥς «ouverture» εἰς τὸ κύριον ἔργον μου. Ἀμα ὥς ἐξετελεσθῇ μετ' ἐπιτυχίας ἡ

Εἰσαγωγή, ὑψώθη ἡ αὐλαία διὰ νὰ παιχθῇ τὸ ἐρωτικὸν δρᾶμα, τονισμένον εἰς αἰσθηματολογίαν, ποιητικὴν ἔμπνευσιν, εἰς λιγωμένους ὀφθαλμούς, ἐλαφρὰ ρίγη ἐκ μέρους μου καὶ εἰς μίαν συγκίνησιν πολὺ περίεργον ἐκ μέρους τῆς κόρης.

Εἵχομεν κάμψαι ἤδη τὸ ἀκρωτήριον *Πάπα*, ὁ ἄνεμος δὲ καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης συνώδεον ὥς ἀφωσιωμένοι φίλοι τοὺς ὁλογὲν πρὸς τὸ crescendo βαίνοντας ἐνθουσιασμούς μου.

Ἡ θάλασσα, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἦτο τὸ κάτοπτρον τῆς ψυχικῆς μου ἀνησυχίας.

Καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ ἀέρος ἢ φωνή, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ ψάλλῃ ἓνα ἔρωτα σφοδρόν, μέγαν, ἐξαιρετικόν!

Δὲν ἐκρατήθη ἡ πλέον. Τῆς ὠμίλησα.

Τῆς περιέγραψα τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐγέννησεν, ἅμα ὥς ἐφάνη ἐνώπιόν μου.

Συνεχάρην τὴν φύσιν, ἥτις τὴν ἔπλασε.

Τὴν συνεβούλευσα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ῥήνον, καὶ ἐκεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν φανταστικὴν *Λορελάϊ*.

Τῆς ἐξήγησα πῶς ὁ Ὀλυμπος ἠδύνατο νὰ συμπληρωθῇ δι' αὐτῆς.

Τῆς εἶπα... τῆς εἶπα...

Τί περίεργη εἶνε ἡ ψυχολογία! Τὴν φαντάζομαι ὥς διανοητικὸν προζῦμι, μὲ τὸ ὁποῖον φτιάχνει κανεὶς ὅ,τι ψωμί θέλει. Ἀναλόγως τῆς ἐπιθυμίας του, ἀναλόγως τοῦ γούστου του, καὶ πρὸ πάντων ἀναλόγως τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ἔχει. Εἰσέρχεται κανεὶς εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη μιᾶς ψυχῆς, κρατῶντας ἓνα φανάρι τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος, διὰ νὰ ἀνεύρῃ, νὰ ξεσκαλίσῃ, νὰ ἀνασύρῃ αἰσθήματα καὶ συναισθήματα, τὰ ὁποῖα, ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ, οὔτε ὑπῆρξαν οὔτε θὰ ὑπάρξουν ποτὲ ἐκεῖ μέσα, νὰ τροφοδοτήσῃ μὲ αὐτὰ τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ τὸν ἐγωϊσμόν του καὶ κατόπιν, ὥς ἥρως ἐξερευνητῆς, νὰ τὰ διαλαλήσῃ εἰς τοὺς... ἀναγνώστας του.

Ἡ ἀρσκακίᾳς μὲ τὸ χλωμὸ πλέον πρόσωπον, μὲ τὸ ἀπλανὲς βλέμμα, μὲ μίαν νευρικὴν ταραχὴν, ἥτις ἐξεδηλοῦτο ἐφ' ὅλου τοῦ σώματός της, ἀφοῦ μὲ ἤκουσε, ἐκινήθη διὰ νὰ φύγῃ. Ἡθέλησε νὰ μὲ ἔγκραταλῇ: ψῆ. Χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ καμμίαν ἀπάντησιν, οὔτε καὶ διὰ κινήσεως τινος τῆς κεφαλῆς. Καὶ πολὺ φυσικά.

Διότι ἐβλεπον καθαρώτερον ἥλιου, ὅτι τὰ λόγια μου εἰσῆλθον κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ψυχὴν της. Εἰσῆλθον, διὰ νὰ χαϊδέσθουν τὸ παρθενικόν ἐκεῖνο ἐγὼ διὰ πρώτην φοράν, διὰ δευτέραν, διὰ τρίτην ἔστω. Εἰσῆλθον ὁμῶς καὶ ἐκτύπησαν τὴν χορδὴν τῆς κρυφῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἀντηχεῖ εἰς τὸ νευρικὸν σύστημα, ζωγραφίζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀλλοιώνει τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ προσώπου. Ἐβλεπον ὅτι εἰς τὴν νεαρὰν ἐκείνην καρδίαν ἐλάμβανε χώραν ἐπανάστασις.

Ἐκινήθη καὶ πάλιν νὰ φύγῃ, μὲ ὕψος δὲ ἀνήσυχον μοῦ λέγει:

— Συγγνώμην, Κύριε. Πρέπει νὰ φύγω, δὲν ἀντέχω πλέον.

— Μὴ φύγῃς, χαριτωμένο μου παιδί, τώρα ποῦ ἡ ἀπέραντη θάλασσα μᾶς λικνίζει μὲ τὰ κύματά της. Τώρα, ποῦ ὁ ἄέρας αὐτὸς δροσίζει τῆς φλογισμένες μας καρδιές. Κάθησε νὰ σὲ νανουρίσω μὲ τὰ ὠμορφα λόγια μου. Κάθησε κοντά μου ἀκόμα, νὰ καταλάβῃς τὸν ἔρωτα ποῦ μὲ καίει. Τὸ ξέρω. Τὰ λόγια μου ἦσαν ἀπότομα, ὅπως ἦταν ἀπότομη καὶ ἡ γλυκεῖα ἐντύπωσις ποῦ μοῦ ἔκαμες ὅταν σὲ εἶδα. Καὶ πάσχεις ἔτσι. Καὶ τρέχεις. Πάρε πάλι τὸ ὠμορφο χρῶμα σου, καὶ κύτταξέ με μὲ τὰ ἐκφραστικὰ μάτια σου, ὅπως ὅταν σοῦ μιλοῦσα γιὰ τὴ μουσικὴ. Ἡ μουσικὴ ἐγέννησε τὸν Ἔρωτα, καὶ ὁ Ἔρως ἐγέννησε σέ. Ἄφησέ με νὰ χαϊδέψω τὸ παιδί του. Δός μου τὸ χεράκι σου τὸ μαλακό.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ σκεφθῇ, τὸ ἄρπαξα μὲ δίφα καὶ μὲ πόθο ἀτελείωτο. Ἐκύτταξα τριγύρω, μήπως ἀδιάκριτοι μάρτυρες παρηκολούθουν τὴν εὐτυχίαν μου, καὶ ἔσκυφα νὰ τὸ φιλήσω. Τὸ χέρι τὸ μαλακό, ἀλλὰ κρύο, παγωμένο.

Ποία ἡδονικὴ ἐντύπωσις! Ποία ἱκανοποίησις τῆς τόσῃς μου ἀνυπομονησίας! Εἰς αὐτὸ διέκρινα τὴν ψυχικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἔφεραν τὰ λόγια μου, ἡ τρελὴ ἀγάπη μου, ὁ παράφορος πλεόν ἔρωτάς μου. Ἐκεῖ ἠσθάνθην τὴν ἡχὴ τοῦ πάθους μου.

Ὅταν τὸ εἶχα κολλήσῃ σφιχτὰ στὰ χεῖλῃ μου, μία λέξις γνωστὴ, γνωστοτάτη εἰς τοὺς ταξειδεύοντας, ἀλλὰ πνιγμένη μέσα σὲ στενοχώρια καὶ ἀπελπισμό, ἔπληξε τὰ ὦτα μου:

— «Καμαρότο», εἶπεν ἐκείνη ἡ λέξις, «κα-μα-ρό-το». Μετὰ τὴν ὁποίαν, κῦμα δλόκληρον, ὅχι τῆς θαλάσσης, μὲ ἐκάλυψεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν...

Καὶ ὁ «καμαρότος» ἔτρεξεν, ὁ συμπαθέστατος κατὰ τὰ ἄλλα, περιττὸς ὅμως εἰς τὰς παρομοίας φύσεως περιπτώσεις τοῦ βίου μου, διὰ νὰ μὲ στεγνώσῃ μᾶλλον, παρὰ νὰ συνδράμῃ τὴν ξεχειλίσασαν ἀπὸ στομαχικὸν ἔρωτα Ἀρσακειάδα...

Ἔστρεψα τότε, μὲ ἀγανάκτησιν καὶ μοχθηρίαν, νὰ ἀνεύρω τὸν συνταξιδιώτην μου ἀπαίσιον παπᾶν. Τὸν εἶδα ὅμως καὶ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, παρὰ τὴν πρῦμνην, ἐπίσης εἰς ὑγρὰν καὶ ἐλεεινὴν κατάστασιν, χωρὶς μάλιστα καμαρότον, διότι ἦτο ἐπιδάτης Γῆς θέσεως.

(Πάτριαι)

ΣΠ. Μ. ΖΟΥΛΛΑΣ

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΜΟΥ

Χαρούμενο, εἶπα, στὰ κλαριά — ἄς ξαναπάλῃ!

Κι' ἀνοίγω, καὶ τὴ λευτεριά — τοῦ δίνω πάλι.

Καὶ κάτου ἀπ' τὸ μαβὺ οὐρανὸ — καθὼς πετοῦσε,

Μὲ τὴ φωνή του τ' ἀρῶν — λὲς μ' εὐλογοῦσε.

(Κατὰ τὸ ρούσικο)

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ